

s plamenico), tudi putto, dvigujoč venec, je soroden z našim, ki se bavi z istim poslom.

Če po vseh teh ugotovitvah na kratko strnemo osnovno misel poglavja Ilovškovega šolanja, bomo rekli, da je prve pobude umetniškega oblikovanja Ilovšek morda dobil pri domačem mojstru I. M. Rainbaltu — nekje v krogu domače baročne tradicije pa gotovo — se v l. 1721.—1723. seznanil s Quagliem in njegovim delom v Ljubljani in sledil nato v času od 1726.—1729. l. italijanskemu mojstru v Italijo, ki jo je kot popotni slikarski pomočnik verjetno že prej spoznal. Po umetnostnem prepričanju eklektik je vestno študiral tudi ostalo italijansko umetnost, posebno maniristične smeri. Čeprav je ustvarjal na tleh, ki so do konca 17. stol. v umetnosti sledila diktatu severne umetnosti, se je neposredno s privzemom formalnega detajla naslonil skoraj izključno na italijanske vzornike in le z malimi izjemami na avstrijske umetnike. Slog iluzionističnega slikarstva, kakor ga je Ilovšek ustvaril na naših tleh, pa — kakor bomo videli — v kulturno geografskem oziru harmonira s severnim umetnostnim področjem. (Dalje.)

¹ Steska, Slovenska umetnost, str. 62. — ² Steska, o. c., str. 82. — ³ Steska, o. c., str. 34. — ⁴ ZUZ, VIII. 1928, str. 105. — ⁵ Izidor Cankar: Giuglio Quaglio, Dom in svet, 1620. L. XXXIII, str. 83. — ⁶ Historia cathedralis ecclesiae Labacensis, Thalnitscher, p. 56. — ⁷ Dom in svet, 1920, XXXIII., str. 82. — ⁸ Dom in svet, l. c. sl. 24. — ⁹ Arte italiana, Volume IV. Milano 1929, T. 196. — ¹⁰ l. c. T. 199. — ¹¹ DiS, 1920, sl. 19. — ¹² l. c. sl. 21. — ¹³ Arte italiana, Volume IV. Milano 1929. T. 203. — ¹⁴ Jahrbuch der preussischen Kunstsammlungen, H. III. B. XL. Berlin 1919, str. 137. — ¹⁵ Arte italiana, Volume IV. T. 195. — ¹⁶ l. c. T. 196. — ¹⁷ l. c. T. 192. — ¹⁸ l. c. T. 193. — ¹⁹ Oesterreichische Kunsttopographie, B. XIX. str. 198. — ²⁰ o. c. B. II. str. 40.

France Balantič | Predanost

Nikar še k bregu ne veslaj, mornar,
ljubezen najina še ni pri kraju!
Dobil od mene boš razkošen dar —
zato, mornar, naj veter nosi naju!

Sedaj je čas, ni daleč do noči,
zdaj vem, da zate tiho sem zorela,
zato sladkost ko mleko me tišči,
samota se je v meni razbolela.

Le moje vino vase vse pretoči,
oropaj me, zadaj mi težke rane,
vse vzemi, naj prav nič mi ne ostane!

Potem, mornar, s poljubom me omóči
in bo bridkost ko sol se razpustila
in pred teboj nov dar bom razgrnila.